

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθήναις φρ. 15. — Έν δε ταίς έπαρχ. φρ. 16. — Έν τῷ Εξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΖΑΒΕΛΑ

(Σκιαγραφία)

Είς τόν όρίζοντα τών νεωτέρων εθνικῶν μας άναμνήσεων, έν μέσω του καπνοῦ και του βρόμου τών τηλεβόλων και τῆς κλαγγῆς τών όπλων, παρά τās πολεμοχαρεῖς όψεις και τās πυρκαϊούστους φουστανέλας, παρά τὰ πελώρια του ήρωϊσμοῦ παραστήματα, διακρίνομεν και γλυκεῖας μορφάς, αίτινες πλήρεις γενναιότητος και αὐταπαρνήσεως διέρχονται, ως όνειρα διὰ τῆς μαύρης νυκτός τῆς Πατριδος μας, περιβαλλόμεναι δι' άπεριγράπτου ποιητικῶ γοῆτρον και μυστηριώδους ρωμαντικότητος.

Αἱ Έλληνίδες τῆς μεγάλης εκείνης γενεάς άνέπνεον εύφροσύνως τήν όσμὴν τῆς πυρίτιδος ήτις ήτο τότε διακεχυμένη εις τόν άέρα. Τότε και διὰ τούς άνδρας και διὰ τās γυναῖκας Έλλάς δέν έκαλεῖτο άπλῶς τὸ χῶμα τὸ όποῖον έπάτουν οι πόδες των, αλλά τήν Έλλάδα τήν έφερον παντοῦ, εις τήν διάνοιάν των, εις τήν καρδίαν των, εις τās φλέβας των. Τότε τās κεφαλὰς τών Έλληνιδων δέν παρεγμίζον τρίγαπτα και ταινίαι και ράκη και περὰ, άλλ' αἱ μεγάλαι ιδέαι, τῆς Έλευθερίας, τῆς Πατριδος. Τότε αἱ Έλληνίδες ήσαν όλιγώτερον ψιττακοῖ και περισσύτερον Έλληνίδες. Αἱ δε μητέρες οὐ μόνον εις τὰ τέκνα των έδίδασκον τόν ήρωϊσμόν αλλά και εις έκυτάς.

Παρήλθον άνεπιστρεπτεῖ οι μεγαλοσυγοῖ εκείνοι χρόνοι, οἵτινες παρελάνοντες μετα τών άνδραγαθημάτων των πρό τών νυσταλέων και χάνων ήμῶν όφθαλμῶν, μῆς φαίνονται μυθεύματα άπίθανα. Πρό δύο δε σχεδόν εβδομάδων, τήν 23 Μαρτίου ως έσχάτη αναλαμπή τῆς έποχῆς εκείνης έσθέσθη και ή χήρα του Κίτσου Τσαβέλα, ή ήρωική Βασιλική, μία τών έπιζησασῶν γυναικῶν τῆς ένδοξου έξόδου του Μεσολογγίου.

**

Ό στρατηγός Κίτσος Τζαβέλας διερχόμενος οδόν τινα

του Μεσολογγίου πολιορκουμένου ειδη μίαν ήμέραν μικράν Βραχμαρίτισαν πλύνουσαν πρό τῆς θύρας τῆς έν μαנדουλάκι.

Τὸ έκτακτον κάλλος τῆς κόρης, ή ήδυπαθῆς εὐμέλεια του σώματός τῆς, ή μέλαινα και μακρὰ κόμη τῆς, οι μαῦροι και πλήρεις πυρός και εκφράσεως όφθαλμοῖ τῆς, ή χιονώδης λευκότης τῆς, τὸ άρρητον εκείνο θέλγητρον όπερ διχάει περι έαυτήν ή άληθῆς ώραιότης, επί τοσοῦτον κατέπληξαν, και κατεγοήτευσαν τόν Τζαβέλαν, ώστε κατεσπευσμένως έστειλεν άνθρώπους του πρός τήν μητέρα τῆς νὰ τῇ εἶπουν ότι τήν κόρην τῆς τήν θέλει ό στρατηγός.

— Πῶ! πῶ! νὰ πᾶ νὰ κρύψω γρήγορα τὸ κορίτσι μου νὰ μὴ μου τὸ πάρουν! άνερώνησε περίτρομος ή μήτηρ, ρρικιωσα επί τῇ ιδέᾳ μὴ δέν τήν στεφανωθῇ.

Άλλ' ό Τζαβέλας όστις έφλέγετο υπό του πρός τήν μικράν Βασιλικήν έρωτος, κατώρθωσε τέλος και τήν έπήγε, ρητῶς ύποσχεθεῖς ότι θὰ τήν συζευχθῇ αν έξέλθουν ζῶντες από τὸ πολιορκούμενον και κινδυνεύον τότε Μεσολόγγιον.

Και πράγματι, ό στρατηγός εκείνην ήτις έθώπευσε τόν τραχύν του βίον του άγωνιστοῦ, εκείνην ήτις τόν έμαθε νὰ εἶνε εύτυχῆς, εκείνην τήν κατὰ πάντα αξίαν του, τήν άνύψωσεν άχρις εκυτοῦ, τήν περιέβαλε διὰ τῆς αίγλης του ονόματός του, ως τήν ειχε περιβάλει και διὰ του φλογεροῦ έρωτός του, τήν εκκαμε Βασιλικήν Τζαβέλα, διότι μετα τήν έξοδον του Μεσολογγίου έστέφθη αὐτήν μεγαλοπρεπέστατα έν Ναυπλίω.

Ό έρωσ τῆς Βασιλικῆς και του Κίτσου καθ' όλην τήν πολιορκίαν του Μεσολογγίου έχει ειδυλλιακήν τινα δρασερότητα και τήν ποιήσιν τήν περιπαθῆ τών ιπποτικῶν χρόνων.

Ό Κίτσος λαμβάνων τὰ φιλήματα τῆς Βασιλικῆς ως φυλακτὸν κατὰ τών έχθρικῶν σφαιρῶν, έρχόμενος ειτα νὰ ενκαποθέσῃ τὰ άνδραγαθήματά του εις τήν άγκάλην τῆς, ένθυμίζει τούς σιδηροφράκτους ιππότας του μεσαιωνος, τούς διανεμόντας εξ ίσου τήν καρδίαν των εις τόν έρωτα και τήν άνδρίαν, και μεταχειριζόμενους μετα τῆς

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Αξιότιμε κ. συντάκτα του Μή Χάνεσαι.

Πρέπει να δηλώσω ότι ελάχιστοι καυχώμαι επί αρχαιολογικαίς γνώσεσιν... οι δε γνωρίζω ότι συνήλθε ποτε εν Ελλάδι από των Ομηρικῶν χρόνων μέχρι των ἡμερῶν ἡμῶν ἐπιστημονικόν τι συνέδριον.

Ἡκούσα βεβαίως ἡ ἀνένυσσά που ὅτι, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθ' οὓς οἱ πιστευόντες τῷ Θεῷ τῶν Γραφῶν καθήκον αὐτῶν θεώρουσαν να περῶσιν ἐν στόματι μαχιάρως πάντας τοὺς μὴ προσκυνοῦντας αὐτῷ, καὶ ἐποδοπάτουσαν καὶ ἠκρωτηρίαζον τὸν θεόν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὃν ἀντεπροσώπευε τὸ κάλλος καθ' οὓς πᾶν ὅ,τι ἐλέγετο ἐπιστήμη, ἀλήθεια, ἐκαίετο δημοσίᾳ ἐπὶ πυρᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς μεγάλῃς ἐντολῆς τοῦ Εὐαγγελίου «ἀγαπάτε ἀλλήλους» καὶ καθίστατο βορᾶ τῶν φλογῶν ἢ βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξανδρείας, — κατὰ τοὺς χρόνους, λέγω ἐκείνους, συνήλθον ἐν Ἑλλάδι συνέδριον ἢ κάλλιον σύνδοι καλοῦσθαι.

Ἄλλ' ἐν ταῖς συνδοῖσι ταύταις οἱ περιστάμενοι εἶχον τὸ προτέρημα να φωτιζῶνται ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καθ' ἣν ὥραν ἐγονθοκοποῦντο, ὅπως πείσωσιν ἀλλήλους πόθεν τούτου ἐκπορεύεται, πόθεν συνέλαβον ἢ παρεβόνησαν ὄσφρανεῖσθαι τὸν κρινόν τοῦ Ἀγγέλου, ἀν πρέπει τὴν μεγαλήν Παρασκευὴν να τρώγωμεν ἔλαιον ἢ μόνον ταχίν, ἄν ὁ ἀβθᾶς ἔλλην, — ὁποῖος ἡμέραν τινα κουρασθεὶς ἐκ τοῦ βάρους τὸ ὅποῖον ἔφερεν ἐπ' ὤμου εἰς τὴν ἔρημον «βλέπει μερικὸς ἀγρίους γαιδάρους καὶ ἐβόσκοντο, πρὸς τοὺς ὁποῖους εἶπε μετὰ πίστεως: Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, να ἔλθῃ ἕνας ἀπὸ σᾶς καὶ να σηκῶσθαι τὸ φορτίον μου. Καὶ με τὸν λόγον εὐθύς ἔτρεξε πρὸς τοῦ λόγου του ἕνας ἀπὸ τοὺς γαιδάρους ἐκείνους, εἰς τὸν ὅποῖον ἔβλεπε τὸ φορτίον καὶ αὐτὸς ἐκάθησεν ἐπάνω του καὶ μονήμερα ἔφασαν εἰς τὸ σπήλαιον» — ἄν λοιπὸν ὁ ἀβθᾶς ἔλλην πρέπει να καταταχθῇ μετὰ τῶν ὀσίων, τῶν ἀγίων ἢ τῶν μεγαλομαρτύρων.

Οὐδὲν λοιπὸν κοινὸν δύνανται αἱ σύνδοι αὐταὶ να ἔχωσι πρὸς τὸ καθαρῶς ἐπιστημονικὸν συνέδριον, οὐ σκοπὸς εἶνε ἢ πρόδοσις τῆς ἐπιστήμῃς, ἢ τούλαχιστον ἡ ἀνταλλαγὴ ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν καὶ ἡ δημοσιοποιῆσις αὐτῶν πρὸς ὄφελος τῆς πολιτείας. Καὶ τοιοῦτο συνέδριον, καθ' ὅσον ἐγὼ γνωρίζω, οὐδέποτε συνέστη ἐν Ἑλλάδι· διότι οὔτε τὸ μυθεύμενον τῶν ἐπτὰ σοφῶν θά λάβῃ ἐπ' ὄψει, οὔτε τὸ φιλοτιμίας πᾶν ὑπὸ τοῦ Συλλόγου Παρασσοῦ συγκληθὲν συνέδριον τῶν Συλλόγων, διότι τούτου σκοπὸς ἦν ἀπλῶς μόνον να γείνη γνωστὸν τί ἕκαστος τῶν συλλόγων ἠγάσθη ἢ δύνανται να ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς παιδείας.

Ἄν ἤξεύρω ἀν ὁμοιάζετε πρὸς ἐμὲ, κ. Συντάκτα, ἀλλὰ τὸ κατ' ἐμὲ νομίζω ὅτι οὐδὲν μεγαλείτερον ἠδύνατο να γείνη κατὰ τοὺς ροβερά πεζοὺς τούτους χρόνους, καθ' οὓς ζῶμεν ἐν Ἑλλάδι, κατὰ τοὺς χρόνους τούτους τῆς ἀηδοῦς μεταστροφῆς τοῦ βίου, ὅστις θεωρεῖται ἐποχῇ τις μακρὰ ἢ βραχεῖα, καθ' ἣν εὐτυχῆς ὁ συνἀρθόσας ὁπωσδήποτε χρῆμα καὶ ταμιεύσας ἢ ἐξοδεύσας αὐτὸ πρὸς ἰδίαν τέρψιν, — ἀν μὴ ἡ κατάδειξις ὅτι μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οὔτινες οὐδὲν αἰσθάνονται, ὑπάρχουσι

καὶ τινες ἐγκαλιόντες ἐν ἐκυτοῖς σπέρματα παραγωγῆς, ἐγκαλιόντες τὸ πῦρ τῆς προόδου, τῆς ἐπιστήμῃς, τῆς ἀληθείας, τῆς ζωῆς.

Καὶ ἡ κατάδειξις αὕτη γῆθῃ μόνον ἐγένετο διὰ τῆς ἐγκαινιάσεως τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ ἐπιστημονικοῦ συνέδριου.

Δίκαιον λοιπὸν φρονῶ, μετ' ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης να χαιρετίσωμεν τὸ ἱατρικὸν σῶμα τῆς Ἑλλάδος, τὸ πρῶτον συνέληθόν εἰς ἐθνικὴν πνευματικὴν διαιτησίαν, τὴν ἐν Ἀθήναις ἱατρικὴν ἑταιρίαν καὶ τὸν πρόεδρον αὐτῆς τὸ μὲν διὰ τὴν πρωτοβουλίαν, ἣν ἐδείξαν εἰς τὴν συγκλήσειν καθαρῶς ἐπιστημονικοῦ συνέδριου, ἀλλὰ κυρίως διὰ τοῦτο, ὅτι πρῶτοι ἀπέδειξαν ὅτι ἐν τῇ γῇ ἡμῶν ἤρχισεν ἀναφαινόμενον τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς ζωῆς τὸ ὀποῖον μαρτυρεῖ ἡ τιμὴ τῆς ἐπιστήμῃς καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτῆς ἐργασίαι.

Πρὸ διετίας καὶ πλέον ἢ ἐν Ἀθήναις ἱατρικὴ ἑταιρεία τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ προέδρου αὐτῆς κ. Ἀνδρέα Ἀναγνωστάκη, προεκήρυξε συνέδριον τῶν ἑλλήνων ἱατρῶν· ἀλλὰ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, πολιτικὰ περιστατικά παρεκώλυσαν αὐτὴν, ὅπως πραγματοποιήσῃ τὴν προκηρυχθεῖσαν συνέλευσιν. Καὶ εἴθε ταῦτα μόνα να ἦσαν τὰ ἐμπόδια ἄτινα ἀπήνησεν. Δυστυχῶς, ὅπως πᾶσα πρωτοφανῆς ἰδέα, ριφθεῖσα εἰς τὴν δημοσιότητα εὐρίσκει τόσας δυσκολίας, εἰς οὐ κερπορορήσῃ καὶ πραγματοποιηθῇ, οὕτω καὶ ἡ περὶ συνέδριου ἐπιστημονικοῦ.

Ἄλλ' ἐνῶ πᾶσα πρωτοφανῆς ἰδέα, ἐκ τῶν δύο ἀντιπάλων, οὓς ἄμα φαινόμενη εὐρίσκει, τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ἀδράνειας, τὸ συμφέρον εἶνε τὸ συνθέστερον, ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ, ἥτις ἐγέννησε τὴν ἰδέαν καὶ ἔζησε μετὰ ταύτης καὶ διὰ ταύτης, ἢ σύγκλησις τῶν ἑλλήνων ἱατρῶν μόνον τὴν ἀδράνειαν εὔρον ἀντίπαλον.

Λαμβάνοντες δὲ ἤδη ἐπ' ὄψει πόσον προτιμότερος εἶνε κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν ὁ κλοούμενος συμφέρον ἀντίπαλος, φαντάζεσθαι πόσον ἡγωνίσθησαν οἱ ζητήσαντες τὴν πραγματοποιήσειν τοῦ συνέδριου τῶν ἱατρῶν. Διότι, οἰοῦνδῆποτε καὶ ἀν εἶνε τὸ συμφέρον, ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ μειῶδος τινός ἐργατικῆς, κακῆς ἴσως, ἀλλὰ ζωῆς, ἐνῶ τὴν ἀδράνειαν μόνον ἢ κενρὰ ἕλη περιστάσ. Ὅταν δὲ δι' οἰκνδῆποτε ἰδέαν ὑπάρχουσιν οἱ ἐκ συμφέροντος ἀντίπαλοι, ὑπάρχουσι καὶ οἱ πολεμοῦντες: ἐξ οὐ ἐλπίς ὑπάρχει ὅτι ἡμέραν τινα οἱ ἀντίπαλοι οὗτοι θὰ νικηθῶσι καὶ ἡ ἰδέα θὰ ὑπερισχύσῃ. Ἄλλ' ὅταν, φαντασθῶντες, οὐδένα συγκληθῇ, οὐδένα δύνανται να σύρῃ πρὸς ἐκυτόν, ἐξ ἀπορίας καὶ θά ἀποθάνῃ, ἄτε μὴ εὐρίσκουσιν ὁπαδοὺς, θιασώτας.

Ὅταν λοιπὸν ἡ ἱατρικὴ τῶν Ἀθηναίων ἑταιρεία προεκήρυξε τὴν σύνοδον τῶν ἑλλήνων ἱατρῶν, ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ ἐν ἣ ἡ νέκρωσις βασιλεύει, ἐν ἣ ὁ ψευδῆς τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος τίτλος εἶνε ἡ ἐπικρατοῦσα φιλοσοφία, οὐδεὶς ἐπολέμησεν αὐτὴν, ἀλλὰ πάντες ἐπὶ ταύτῃ ἐγένεσαν.

Καὶ ὅμως ἡ ἰδέα καλλιεργηθεῖσα δι' ἀκατανόητου ἐπιμονῆς, ἐβλάστησε καὶ ἐκαρποφόρησεν. Καὶ τρανωτάτη τούτου ἀπόδειξις εἶνε τὸ γῆθῃ ἀνοιχθὲν συνέδριον.

Ἀπὸ ἡμερῶν ἠρξάντο να συρρέουσιν εἰς Ἀθήνας ἱατροὶ ἐκ πασῶν τῶν χωρῶν ἐν αἷς Ἑλληνας ὑπάρχουσιν. Ἀπὸ τῆς παρελθούσης δὲ Κυριακῆς, ἢ ἐπιτροπῇ ἢ συσταθείσα

πρὸς διοργάνωσιν τοῦ Συνεδρίου, ἤρξατο να διανεμῇ τὰ εἰσιτήρια. Καὶ μέχρι τῆς δευτέρας ὑπὲρ τοὺς 150 προσήλθον καὶ ἔλαβον τοιαῦτα.

Τὸ ἐσπέρας τῆς δευτέρας ὁ Πρόεδρος τῆς ἱατρικῆς ἑταιρείας καὶ πρόεδρος τῆς πρὸς διοργάνωσιν ἐπιτροπῆς καθηγητῆς κ. Α. Αναγνωστάκης, συνεκάλεσεν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ πάντας τοὺς τε πανταχῶθεν ἐλθόντας καὶ τοὺς τῶν Ἀθηναίων ἱατροὺς: περὶ δὲ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν αἱ αἰθουσαὶ τοῦ εὐγενούς προέδρου ἦσαν πλήρεις.

Ἀληθῶς συγκινητικὸν θέαμα παρίστα ἢ προχθεσινῆ αὕτη συναναστροφή, ἥτις ἐχρησίμευεν οἰοεὶ προεξαγωγῇ τῆς πρώτης συνεδριάσεως. Διότι ἐκεῖ προέκειτο να γνωρίσωσι τὸ πρῶτον ἀλλήλα τὰ μέλη ἐκεῖνα ἄτινα, θὰ ἀπέτελλον τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι ἐπιστημονικὸν συνέδριον.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἐν μέσῳ τοῦ μεγαλείου ἐκείνου τὸ ὅποσον δίδει εἰς τοὺς μύστας αὐτῆς ἢ ἐπιστήμῃς, ἐν μέσῳ τῆς ἰλαρᾶς ἐκείνης σοβαρότητος, ἣν δωρεῖται τοῖς μοχθῆσαισιν ἢ παιδείᾳ, ἐβλεπεσ γνησιαῖς καταλεύκουσ κερφαλὰς συναναστροφόμενας μετὰ νέων σφριγῶντων καὶ πάντας τούτους προκληφόμενος ὅπως ἀπὸ τῆς αὔριου ἀποδείξωσι τῷ Πενελλήνιῳ, ὅτι δὲν ἐλεύκωνον τὴν κόμην αὐτῶν, δὲν κατέστρεψαν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, χωρὶς να φέρωσι καρπούς κοινοφελεῖς, καὶ φιλοτιμουμένων τις πλειότερον να δειξῇ ὅτι ἐπαυδέθη καὶ ἐπολιτίσθη ὑπὸ τῆς ἱεραῖς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐπιστήμῃς.

Ἐκεῖ ἐβλεπεσ διαχύσεις φίλων ἀπὸ εἰκοσθετικῆς κερχαρισμένων, καὶ μόνον νῦν ἐκ τῆς ἐπιστήμῃς καὶ διὰ τὴν ἐπιστήμην συναντωμένων. Ἐκεῖ ἐβλεπεσ ἱατροὺς ἐλθόντας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, Σμύρνης, Καίρου, Θεσσαλονίκης, Βώλου, Κελσμῶν, Σπάρτης, Σύρου, Πατρῶν κτλ. καὶ γνωριζόμενος τὸ πρῶτον μετὰ τῶν νεωτέρων γηραῖοι αὐτοὶ καὶ μηδέποτε, ἀν μὴ διαβατικῶς, ἐλθόντες εἰς Ἀθήνας, καὶ μόνον ἐκ τοῦ ὀνόματος, τῶν συγγραμμάτων, τῆς ἐπιστημονικῆς ἐργασίας γνωστοί.

Καὶ μόλις περὶ τὸ μεσονύκτιον διελύθη ἡ χαριστάτη ἐκείνη συναναστροφή, ἣς ἀνάμνησιν διὰ βίου θὰ ἔχωσιν οἱ συμμετασχόντες, καὶ ἐξ ἣς οὔτε τοῦ προσκαλοῦντος κ. Ἀναγνωστάκη τὴν ἀδελφικὴν ὑποδοχὴν θὰ λησμονήσωσιν, οὔτε τῆς ἀξιοπροσεστάτης δεσποίνης τὴν εὐγενεστάτην καὶ περιποιητικωτάτην δεξίωσιν.

Τὴν δὲ ἐπιούσαν Τρίτην ἀπὸ τῆς ἐνάτης καὶ ἡμίσειας ἠρξάντο συναστροφόμενοι οἱ πανταχῶθεν συρρεύσαντες ἱατροὶ εἰς τὸ Ὄφθαλμιατρεῖον, ἐν ᾧ ἡ μεγάλη αἰθουσα ἐτάχθη, καταλλήλως κοσμηθεῖσα, ὅπως χρησιμεύσῃ τόπος συνεδριάσεως. Περὶ τὴν δεκάτην εἶχον συνέλθει, πλὴν τῶν ἱατρῶν, πάντες οἱ προσκληθέντες. Ὡς τοιοῦτοι δὲ ἦσαν πλὴν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς παιδείας καὶ τῶν ναυτικῶν, τοῦ προέδρου τῆς ἱεραῖς συνόδου, ὡς προέδρου τοῦ Ἀδελφάτου τοῦ Ὄφθαλμιατρείου τοῦ δεχομένου τοὺς ζένους ἐν ταῖς αἰθούσαις αὐτοῦ, τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων καὶ τοῦ Προέδρου τοῦ Δημοσ. Συμβουλίου, οὔτινες ἀσμένως ἐδέχθησαν να ξενίσωσι καὶ περιποιηθῶσι τοὺς πανταχῶθεν ἐλθόντας Ἑλληνας ἱατροὺς ἐν τῇ ἐκυτόν πόλει, ξένου σχολῶν Γαλλικῆς καὶ Γερμανικῆς, καὶ οἱ πρόεδροι τῶν καθαρῶς ἐπιστημονικῶν προορισμῶν ἐχόντων σηματείων ἀρχαιολογικῆς ἑταιρείας, καὶ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρασσοῦ, φιλοτιμίας πᾶν προβληθέντος ὅπως θέσῃ ὑπὸ τὴν διάθεσιν τῶν ἱατρῶν τὰς βιβλιοθήκας καὶ αἰθούσας αὐτοῦ καὶ προσφέρῃ αὐτοῖς ἀγροτικὸν γεῦμα.

Ἄν δὲ ἡμεῖς πρὸς πολλοὺς ἦσαν κατελιγημένοι ὅτε ὁ πρόεδρος κ. Ἀναγνωστάκης, ἐγερθεὶς ὅπως χαιρετήσῃ τοὺς προσελθόντας ἐξεφώνησε λογύδιον, ὅπερ διὰ ζωηροτάτων χειροκροτημάτων ὑπεδέχθη τὸ συνέδριον: εἶτα ἐγερθεὶς ὁ κ. Δημάρχος Ἀθηναίων ἐξεφώνησε μικρὰν προσλαλίαν, ἣν δημοσιεύσομεν ἐν τῷ προσεχῇ φύλλῳ.

Μετὰ τούτου ὁ προσωρινὸς πρόεδρος προτείνει ὅπως τὸ συνέδριον ἀμέσως προβῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ τακτικοῦ προέδρου. Ὁ κ. Στεκούλης, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ζητήσας τὸν λόγον, παρακαλεῖ τὴν σύνοδον, λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψει τὴν τε πρωτοβουλίαν καὶ τοὺς ἀγῶνας οὓς ὁ κ. Ἀναγνωστάκης ἠγωνίσθη μέχρις οὗ φέρῃ εἰς πέρας τὴν παρούσαν ἐθνικὴν τελετὴν, να τιμηθῇ αὐτὸν προκαλούσα, ὅπως δεχθῇ τὴν ἣν νῦν προσωρινῶς κατέχει θέσιν.

Τὸ συνέδριον ὁμοφώνως παρεδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην. Καὶ ὁ κ. Ἀναγνωστάκης κατασταθεὶς εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ καὶ εὐχαριστήσας τὰ μέλη, παρακαλεῖ ὅπως τὸ ταχύτερον ἢ σύνοδος προβῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν βλοκαλήρου τοῦ προεδρείου, καὶ ὡς τοιοῦτος προτείνει ἐπιτίμους προέδρους τὸν κ. Ζαμπακὸν, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τοὺς κ. κ. Κατηγῆν καὶ Λάττην ἐκ Σμύρνης, γραμματεῖς δὲ τὸν κ. Στεκούλην, Ν. Γ. Μυκαῖν καὶ Χ. Ράλλην, οὓς δι' ἀναστάσεως καὶ χειροκροτημάτων δέχεται τὸ συνέδριον.

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Τὶ θυματουργοὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες μας, τί φοβεροὶ Καλλίστροι! ἀνκατόνονται εἰς τὰ ἐπιγεῖα ἀνκατόνονται καὶ εἰς τὰ ὑπόγεια. Εἶδατε προχθῆς τὸν Αἰῶνα τὸ ἐργασθεῖν περὶ σεισμῶν τῆς Χίου; εἶδατε γῆθῃ τὴν Νέαν Ἐφημερίδα ὅτι ἐλεγεν ἐπάνω κάτω τὰ ἴδια θὰ δῆτε καὶ ἄλλας ἐφημερίδας λένε τὰ αὐτὰ. Αὐτὸ ἐνομάζεται ὑπὸ τῶν ἰδίων ἡ γίνεται ὑπὸ μὴ δημοσιογράφων συμμορίας ὅπως γίνεσθαι δὲ ὑπὸ δημοσιογράφων, συμπτασῆς.

Ἴδου τί μυριζόμεθα ἡμεῖς. Κᾶποιος τραπεζίτης ἐδῶ θέλει να κἀμὴ κἀνὲν δάνειον με ὅρους συμφέροντος πρὸς ἀνοικοδόμησιν σπητιῶν εἰς Χίον, ἣ καὶ να συστηθῇ μίκα ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἀγυρτικῆς οἰκοδομικῆς ἑταιρείας τῶν Ἑβραίων τῆς Βιέννης (Bau = gesellschaften) αἵτινες κυρίως εἶχον προκλέσει τὸ μέγα οἰκονομικὸν κρᾶξ. Διὰ να γίνη λοιπὸν τὸ δάνειον, πρέπει να πιστευθῇ ὅτι, ἐν Χίῳ δὲν γίνονται σειμοὶ πλέον καὶ ἀδιάφορον ἂν φεύγουν τοὺς ἐπανειληγμένους σειμούς καὶ λεπροὶ ἀκόμα κ' ἔρχονται ν' ἀποκατασταθῶν εἰς Ἀθήνας. ἀδιάφορον ἂν ἐξ ἀπλοικῶν Χίων, ἐκεῖθεν ἐρχόμενων, ἀκούωμεν ὅτι καθε λίγο καὶ κομμάτι σείεται τὸ μυρωμένον ἕδαφος τῆς Χίου. Ἐτοιμοὶ λοιπὸν αἱ σπουδαῖαι ἐφημερίδες καὶ πέρουν τὸ κάκαλο στὸ στόμα, τὸν κάλαμον εἰς χεῖρας, καὶ διαψεύδουν τοὺς σειμούς τῆς Χίου. Τί τοὺς κοστίζει;

Νὰ ὑποπευθῶμεν μέσῳ εἰς αὐταῖς τῆς ἀγυρτοδουλειαὶς κἀνενα Νεγροπόντην ἢ κἀνενα ἄλλον τραπεζίτην;

ΟΙ ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΙ.

Όλοι τούς γνωρίζετε και όλοι σας γνωρίζουν, όλοι τούς περιπαίζετε και όλοι σας περιπαίζουν, όλοι κάμνετε με αυτούς τας δουλειάς σας και όλοι κάμνουν με σας τας δουλειάς των και όμως δεν τολμάτε δημοσίω να τούς είπητε: «Κύριε είσαι επιτήδειος, σιώπα.»

Μάλιστα, δεν τολμάτε.
Λάβετε εκ των τελευταίων γεγονότων παράδειγμα. Τόν κ. Πετρίδην τόν διευθυντή των δημοτικών σχολείων. Είνε ο επιτηδαιότατος πάντων.

Αμα τῆ τελευταία ύπουργική μεταβολῆ ο επιτήδειος ούτος έκκαμην ότι δεν ἤθελε δῆθεν να μὲνη πλέον ἐν τῆ υπηρεσίᾳ. Ἀλλά συγγράμως ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπο αὐτὴν διὰ πατάγου. Ἦθελε, βλέπετε, τὸ ἐν, δὲν ἤθελε τὸ ἄλλο.

Ἴσως ἐσκέπτετο και κᾶτι ἄλλο.
Ὁ πάταγος, ἔλεγεν ἴσως φοβίσθη τὸν κ. ύπουργὸν και τότε ἐγὼ μὲνω ἀκλόνητος.

Λοιπὸν ἀρχίζουν αἱ ἐφημερίδες μας μίκα μίκα να ἀπαριθμοῦν τὰς ἀρετὰς και να ἐκθειάζουν τὴν μάθησιν τοῦ κ. Πετρίδου.

Και παρήρχοντο ἡμέραι και ὁ κ. Πετρίδης ἐμμενεν ἐν τῆ θέσει του.

Και τότε τί νομίζετε διεδόθη;
Ὅτι δὲν εὕρισκεται ἄλλος να τὸν ἀντικαταστήσῃ.
Εἶδατε επιτηδειότητα;
Και οἱ φίλοι του οἴτινες ὠφελούνται ἀπὸ αὐτὸν και ἀπὸ τούσ ὁποιουσ αὐτὸς ὠφελείται διέδιδον οτι δὲν ὑπῆρχε ἄλλος να ἀντικαταστήσῃ τὸν κ. Πετρίδην.

Ἐπι τέλους ὁ κ. ύπουργὸς εἶδεν οτι εἶνε αἰσχος διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι παιδείαν να διαδίδεται ἡ μαμφῆ οτι εἶ-

νας μόνον Πετρίδης ὑπάρχει εἰς τὸ εἶδὸς του και ἐδημοσίευσε τὸ διάταγμα τῆς ἀπολύσεως.

Και τότε ἠκούσθη και ἡ φωνῆ τοῦ κ. Δηλιγιάννη, ὅστις μετὰ τὴν συνουσίαν τῶν ἐφημερίδων τελευταίας ἦλθε και ἐπλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἀπολυθέντος, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰς κηδείαις, ὅτε μετὰ πολλους κατὰ σειράν ρήτορας ἐρχεται ὁ ποιητής.

Και ἡ *Πρωτᾶ* πλέον διὰ *ποιητικῆς ἀδείας* ἀπαριθμεῖ και ἀπαριθμεῖ κατορθώματα τοῦ κ. διευθυντοῦ τῶν δημοτικῶν σχολείων, ἀλλ' οὐδὲν πράγμα.

Εἶπατε λοιπὸν καθαρὰ τί ἐπράξεν ὁ κ. Πετρίδης και τι εἶν' αὐτὸ τὸ ὁποῖον δὲν δύναται ἄλλος να πράξῃ. Μῆ ἀπαριθμεῖτε ἀορίστους ὑποθέσεις, εἶπατε πράγματα.

Ποῦ εἶνε ἡ ἀναμόρφωσις τῆς κατωτέρας ἐκπαιδεύσεως; Ποῦ εἶνε τὸ σύστημα τὸ μέγα, ὅπερ ἐσωσε τὴν ἐν Ἑλλάδι παιδείαν; Ἡ λοιπὸν εἶπατε πράγματα, ἡ προσθέσατε εἰς τὰ ἐγκώμια και τοῦτο, οτι ὁ κ. Πετρίδης ἦτο ἐπιτηδαιότατος και τοιοῦτος δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἐν Ἑλλάδι.

Incognito

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Εἶνε περιέργον πῶς τὰ θέλομεν ὅλα, ἀδιάφορον ἀν τὰ μισὰ ἐκ τῶν ὅλων τρώγουν τὰ ἄλλα μισὰ. Θέλομεν ἀναρρήμισιν τῆς ταχυδρομικῆς υπηρεσίας, και τὴν θέλομεν παρ' ἐκεῖνου οστις προΐσταται αὐτῆς; ἀλλὰ συγγράμως ἀπαίτοῦμεν να τὴν κάμη ὅπως θέλομεν ἡμεῖς; οἱ ἐξω τοῦ ταχυδρομείου, οἱ ἀνευ οὐδεμιᾶς εὐθύνης, οἱ χωρὶς καμμίας γνώσεως, οἱ χωρὶς οὐδενὸς καθήκοντος. Ἀπολύει ἕνα ὑπάλληλον ὁ κ. Μανσόλας, διότι δὲν τὸν

ἐνόμιζεν κατάλληλον ὡς ὄργανον τῆς διευθύνσεως του. Καὶ ἀμέσως ἐμεῖς κλάματα: ὁ γρηαῖος, ὁ ἐντιμος, ὁ τριακονταετῖαν ὄλην ὑπηρετήσας, κλπ. ἀπελύθη! Ἄλλ' ἀν δὲν ἀπολυθοῦν ὅλοι αὐτοὶ οἱ γρηαῖοι, οἴτινες ἐνόσω ἤκαμαζον, τὸ ταχυδρομεῖον ἦτο λησταρχεῖον, τίνα μεταρρυθμισιν δύναται να ἐπενέγκῃ ὁ κ. Μανσόλας; Ἐπειτα ὁ κ. Ῥοντόπουλος ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν φεύγει και με παράσημον και με σύνταξιν 350 δρ. και με δύο σπήτια . . . Mein Herz, was wünschst du mehr?

Ἄλλη ἐπιθεσις! Αὐτὰ ποῦ θέλει να κάμη ὁ κ. Μανσόλας, τὰ εἶπαν και ἄλλοι προῦ αὐτοῦ! Τὰ εἶπαν, ἀλλὰ δὲν τὰ ἔκαμαν. Αὐτὸς δὲ ἔχει σκοπὸν, ἐξ ὅσων ἄχρι τοῦδε φαίνεται, ὅχι να 'πῆ, ἀλλὰ να κάμη. Διατί λοιπὸν τοῦ ἐπιτίθεσθε; Δὲν σας ἀρέσει ἡ τάξις ἣν εἰσήγαγεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον; Θέλετε, κύριε δημοσιογράφοι, να μπαίνετε ὅπως πρὶν εἰς τὰ Γραφεία και ν' ἀρπάξετε τοὺς φακέλλους και τὰς ἐπιστολάς σας; Θέλετε να πληρόνετε με χατήρια; Τί θέλετε; Δὲν πονεῖτε ὄλιγον τὸν δυστυχισμένον αὐτὸν τόπον ὅστις σας διατρέφει; Και ὅταν εὕρῃτε ἕνα ἀνθρωπον τοῦ καθήκοντος, τοῦ βίχνεσθε ὡς γῦπε; Διὰ να ἔχετε κατόπιν τὸ δικαίωμα να μωρολογῆτε και να μωρογράφητε περὶ μεταρρυθμίσεων και βελτιώσεων, τῶν ὁποῖων σεῖς εἶσθε οἱ ἀμειλικτοὶ διώκται;

Και ὁ *Αἰών*; Ἰνα διορισθῇ ὁ Ἀνστασίας Βυζάντιος πολιτικὸς πράκτωρ ἐν Αἰγύπτῳ, μετατίθεται ὁ τέως τοιοῦτος κ. Κλέων Ραγκαβῆς ἐν Σόφιᾳ, και ἀπολύεται ὁ κ. Δόσκος.

Λοιπὸν, ὁ Βυζάντιος καλὸς, ὁ Ραγκαβῆς καλλίτερος και ὁ Δόσκος κἀλλιςτος. Ἀρα κατακριτέα ἡ κυβερνήσις!

Κατακριτέα ἡ κυβερνήσις, διότι δὲν ἡδυνήθη εἰς δύο θέσεις να τοποθετήσῃ τρεῖς ἀνθρώπους.
Ἄρα γε ἀν διώριζε τὸν κ. Δόσκον κλητῆρα τοῦ κ. Βυζαντίου θὰ ἦτο εὐχαριστημένος ὁ *Αἰών*;
Τὸ αἰνίγμα ἐξηγεῖται οὕτω πως:
Και οἱ τρεῖς εἶνε φίλοι τοῦ κ. Φιλήμονος, ἐνῶ ἡ κυβερνήσις, ἀφ' ἧς περητῆθη ὁ κ. Καραϊσκάκης, κυρίως, δὲν εἶνε φίλη τοῦ κ. Φιλήμονος.
Ἐ, μὰ εἶνε αὐτὰ πράγματα;

Δὲν μᾶς ἐξηγεῖ κατὰ τί εἶνε ὑποδεστέρα ἡ θέσις τῆς Σόφιᾳ ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς Ἀλεξανδρείας;

Διότι ἄρα γε ἡ Αἰγυπτὸς θεωρεῖται ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς ἑνα πασαλίκι και ὑπὸ τῆς Ἀγγλίᾳς και Γαλλίᾳς εἶδος Τύνιδος, ἐνῶ ἡ Βουλγαρία εἶνε ἡ ἐπισημοτέρα τῶν ἡγεμονιῶν, πανηγυρικῶς ἐξελευσσα ἐξ ἐνὸς πολέμου και πανηγυρικώτερον καταρτισθεῖσα ἐν τῆ Συνόδῳ τοῦ Βερολίνου;

Ἡ διότι διὰ τὸν ἐλληνισμόν ἡ Σόφιᾳ παρέχει εὐρύτερον ὅλου τοῦ Νεΐλου στάδιον ἔθνικῆς ἐργασίας εἰς τὸν Ἑλληνα πράκτορα;

Καθ' ἐν μόνον συμφανοῦμεν μετὰ τοῦ *Αἰῶνος*, οτι εἶνε ὑποδεστέρα: ὡς πρὸς τὰ λεγόμενα *τυχηρά* ἀλλ' εἶνε οὗτος τρόπος ὑπερασπίσεως τοῦ ἱπποτικώτατου και ἰδεολόγου Κλέωνος Ραγκαβῆ, τοῦ συγγραφέως τοῦ *Ἰουλιανοῦ* ἰ τόσων ποιήσεων;

Τόση ἀταξία ἐπεκράτει εἰς τὴν προχθεσινὴν παράστασιν τοῦ παλατιοῦ, ὡστε καθὰ μᾶς εἶπον οἱ ὑπηρεταὶ ἐτράτερον: και οἱ αὐλικὸι ἤρριον με τοὺς ὑπηρετὰς.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΔ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(13. ἀριθ. 276).

ῌφιας γενομένης ἀπερσίσθη ἐν στρατιωτικῷ συμπλοῦσῳ ὅπως κατὰ τὰς χαραυγάς προσβάλωμεν τοὺς ἐν Ἀγυιᾷ ὑπὸ τὸν Ἀμοῦς ἀγᾶ Τούρκους.

Διηρῆθημεν εἰς δύο σώματα, ὦν τὸ ἐν ἐμελλε να προσβάλῃ τοὺς τούρκους ἐκ τοῦ ἀνω μέρους τῆς κωμοπόλεως, τὸ δὲ ἐκ τοῦ κάτω.

Ἐγὼ ἐτύγχανον με τὸ δεύτερον σῶμα.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τὸ πρῶτον σῶμα ἐτέθη ἐπὶ ποδὸς πολέμου και ἐθη πρὸς πορείαν, ὅπως καταλάβῃ ἐπικαίρους θέσεις: ἀτυχῶς ἡ πρωτοπορεία αὐτοῦ ἐνέπεσεν εἰς τοὺς σκοπούς τοῦ ἐχθροῦ και ἤρξατο τῶν πυροβολισμῶν.

Ὁ Ἀμοῦς ἀντεπεσῆλθε τότε και ἡ μάχῃ ἐκράτυνθη.

Ἐσπευσμένως διετάχθημεν να βαδίσωμεν κατὰ τῆς Ἀγυιας, ἐξῶθεν τῆς ὁποίας φθάσαντες συνεπλάκημεν πρὸς μικρὸν τουρκικὸν ἀπόσπασμα.

Ὁ Ἀμοῦς ἀγᾶς, ἐξυπνος ἀνθρωπος, ἰδὼν τὴν ἐκ δύο πλευρῶν προσβολὴν του, κατενόησε τὸ δεινὸν τῆς θέσεως του, ἐρ' ὡ ἰχυρωθεῖς εἰς τὰ πρόχειρα χαρακώματα ἀντεμάχητο κρατερῶς κατὰ τοῦ πρῶτου σώματος, ἐκπέμψας καθ' ἡμῶν τοὺς πλεῖστους τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν πρὶν ὅμως καταφθάσωσιν οὔτοι, ἡμεῖς τρέψαντες τὸ μικρὸν τουρκικὸν ἀπόσπασμα εἰσηλάσαμεν ἐν τῆ Ἀγυιᾷ, ἐξεπορθήσαμεν τὰ πρὸ αὐτῆς κανονιοστάσια και ἐκυριεύσαμεν τὰ πυροβόλα μιᾶς ὀρεινῆς κανονιοστοχίας, ἣν ἐγκαταλιπόντες οἱ πυροβοληταὶ ἀπήγαγον μεθ' ἐαυτῶν πάντα τὰ ἐφόδια.

Εἶχομεν προχωρήσει μέχρι τοῦ μέσου τῆς κωμοπόλεως καταδιώκοντες τοὺς φεύγοντας τούρκους, ὅτε συνηντήσαμεν τοὺς καθ' ἡμῶν ἐκπεμφθέντας παρὰ τοῦ Ἀμοῦς.

Οἱ πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν εἶχον διασπαρῆ ἐν τῆ κωμοπόλει πρὸς ἀγρῶν *τετσερέδων* και παντὸς ἄλλου κινητοῦ.

Οἱ ἐλευθερωταὶ τῶν δούλων ἀδελφῶν ὡς πρωτόλεια τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν ἐκριναν καλὸν να τοὺς σηκώσουσιν τὸ βάρος παντὸς οἰκιακοῦ σκεύους.

Ἀτυχῶς ἡ εὐγενὴς αὐτὴ πρόθεσις τῶν ὑπὸ τὸν Βασίλειον Ζούρκων ληστῶν—διότι ἐκ φιλοπατρίας εἶχε προσέλθει και οὗτος ἐπικουρος τῶν ἐπαναστατῶν—δὲν συνετελέσθη, τῶν τούρκων τρεψάντων ἡμᾶς εἰς φυγὴν.

Εἶχεν ἡδη ἀνατείλει ὁ ἥλιος, ὅτε πάντες ἡμεῖς εἰχομεν ὑποχωρήσει *εὐσχήμως*, ρίπτοντες τὰς κἀππας και τὰ ὄπλα και τρέχοντες στὰ τέσσαρα.

Δὲν μᾶς ἐπικανε οὔτε λαγονικὸ.
Ἐνόμιζε τις οτι μᾶς εἶχαν βάλει νεῦτι.

Ἐγὼ, πτερωτὸν τὸν πόδα αἰρων, ὡς ὠκύπους Ἀχιλλεὺς με τὴν γλῶσσα μιὰ σπιθαμὴ ἔξω, μόλις ἀναπνέων, ἔτρεχα, ἔτρεχα ὡς τρελλὸς, χωρὶς να ἐνοῶ ποῦ πηγαίνω.

Εἰς τοῦρκος, και ὑποπετούμαι να ἦτο θηριώδης, με εἶχε βάλει καταπόδας, θέλων και καλὰ να με πιᾶσῃ ζωντανὸ.

Ἐπι τέλους ἀσθημαῖων ἐφθασα πρὸ βράχων τινων, ἐρ' ὦν ὡς ἀκλουρας ἀνερχίθη.

Ὁ διώκτης μου τούρκος, κατακουρασθεῖς ὡς εἰκοι, ἔστη και ἤρρισε ραγδαῖον κατ' ἐμοῦ πυροβολισμόν.

Ἐπάγωσα. Ὁ μισὸς ἐπὶ τοῦ βράχου ἀνεσκαλωμένος και ὁ μισὸς κρεμασμένος ἡμην ἐκ τοῦ φόβου, μισοπεθαμένος. Αἱ σφαῖραι ἐσύριζον δεξιόθεν και ἀριστερόθεν θλώμενοι ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐκάστη δ' αὐτῶν μου ἀφῆρει και μέρος τῶν αἰσθήσεών μου.

Πῶς κατάρθωσα ν' ἀνέλθω τὸν βράχον, πῶς εἶχον δύναμεις να ἐξακολουθήσω τρέχων, οὔτε ἐγὼ δὲν εἰζέουω.

Ἡμην πλέον ἐκτὸς κινδύνου, ὅτε παρ' ἐλπίδα εὐρέθη ἐντὸς αὐτοῦ.

Δύο ἀγριομούστακοι Ἀλθανοὶ εὐρέθησαν πρὸ ἐμοῦ με προτεταμένα ὄπλα.

Πρέπει να σημειώσω οτι ἡμην και ἀξεσκοῦφωτος.

— Στὸ τόπο, ὠρὲ, ἐθάησαν βραχνῶς.

— Μπαρμπα, ὑπετραύλισα, πρὸς τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν, με σφίγης.

μῆ με σκοτόνετε και παραδίδομαι. Ἐγὼ . . . να . . . ἔτσι . . . ἐπήγηνα δουλειᾶ μου . . . και . . . ἀπὸ δρυτο... ἐμπλέξα . . . χωρὶς να τὸ θέλω, μέσα στὸν πόλεμο . . . και κόντεψαν να με σκοτώσουσ ἀδικα . . . Ἐως τότε με κυνηγοῦσε ἕνας ἀπὸ τοὺς δικούς σας . . . ἕνα κἀλλικᾶρι πιὸ κἀλλιτέρο ἀπὸ σας . . . ὅχι πιὸ κἀλλιτερο, ἀλλὰ ἴσο, και ὅχι ἴσο, σεῖς εἶσθε χίλιας φορὰς πιὸ κἀλλιτεροι ἀπὸ 'κεῖνο . . . Δὲν βλέπετε; Ἄν ἡμην ἐθειλοντῆς, θὰ φοροῦσα και σκούφο, θὰ εἶχα και κἀππα και τουρέκι . . . Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτα . . . εἶνε ἀλήθεια, οτι εἶμαι χριστιανὸς, ἀλλὰ, δὲν με πειράζει, τουρκεῖο . . . ἂν θέλετε . . . Ὡστε λοιπὸν δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα να με σκοτώσετε, ἐπειδὴ και τὸ διεθνὲς ἐν πολέμῳ δίκαιον, ἀποτρέπει να φονεύωνται οἱ αἰχμαλώτοι . . . ἄλλως, ἀν τολμήσετε να με σκοτώσετε, σας τὸ λέγω, να τὸ ξέρετε, θὰ διαμαρτυρηθῶ!

— Τί κουβεντιάζει ὠρὲ; Ἐλα να τὸ πᾶς στὸ κἀπετάνιο, να ξεδιαλύνῃ αὐτὸ, ἂν ἦσαι σπιόνος ἡ φοβιστᾶρης.

Και ταῦτα λέγων ὁ εἰς τῶν ἀλθανῶν βραβείαν κἀτέφερε τὴν χεῖρά του και με τσάκωσε ἀπ' τὸ σῆρο.

— Μῆ γὰρ τὸν θεὸ με σφίγης και θὰ με πνίγης, ἀνεβόησα σχεδὸν μετὰ κλαυμώδους φωνῆς.

— Πουρπάτα, ρὲ, πουρπάτα, να μῆ σοῦ πέρνη ὁ δῖοςλος τὸν πατέρα.

— Πουρπατῶ, ἀφέντη, πουρπατῶ, σώνει μόνο να με σφίγης.

Τὰ δὲ καθίσματα ἐφ' ὧν ἐκάθηντο οἱ εὐγενεῖς προσκεκλιμένοι ἦσαν τῶσφ ἐτοιμῶσφι καὶ χραίνοντα, ὡστε ἐνῶ οἱ ἠθοποιοὶ ἐπαίζον, ἐπαίζον καὶ οἱ θεαταὶ μετὰ μαλλιά. . . ὄχι τὰ δικὰ των, ἢ τῶν γειτονισσῶν των, ἀλλὰ τῶν καθισμάτων.

Ἦσαν πολυθρόνοι. *Λυσίκομοι!*

Ἐρωτώμεν τὸν κ. Πατριεῖον:

— Εἰσέπραξεν τὸν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων φόρον εἰς τὴν ἀνακτορικὴν αὐτὴν παράστασιν ἢ θὰ τὰ χάσουμε καὶ αὐτὰ ὅπως χάνουμε καὶ τὸν παρῶν τοῦ χαρτοσήμου;

Τὴν δευτέραν φοράν τὸ βασιλικὸν θέατρον θὰ δώσῃ καὶ ἐλληνικὰς κωμωδίας κατ' ἀπαίτησιν πολλῶν ἐκ τῶν προσκεκλημένων, μὴ ἐννοούντων γὰρ γαλλικὰ. Ὁ δὲ θιάσος θὰ ὀνομασθῇ βασιλικὸς ἑλληνογαλλικὸς. Συμπληροῦται ἐπομένως καὶ δι' ἄλλων μελῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἀπὸ τούτου ἀκούμεν ὅτι προσλαμβάνει ἐν ξανθὸν ἐλληνικὰν ἀγαλμα καὶ μίαν Σουλτάναν. Ἐκ τοῦ ἀσχημοῦ φύλου δύο ἀνεγνωρισμένοι ἀσχημάνθρωποι, ὁ κ. Κορομηλάς ὁ τῆς *Ἐφημερίδος* καὶ ὁ κ. Βλάχος ὁ τοῦ ὑπουργείου τῶν *Ἐξωτερικῶν*. Οἱ αὐτοὶ θὰ προμηθεύσουν καὶ τὰς κωμωδίας, ἰδικὰς των ἢ καὶ ἐκ μεταφράσεων. Ὁ πρῶτος ἄμα τοῦ τὸ εἶπαν ἐβγαλεν ὀκτῶ ἐτοιμοὺς τοιαύτας, δύο ἀπὸ τῆς δύο του τσέπαις, ἀλλὰς δύο ἀπὸ τὴν μικρὴν τσέπη τοῦ ζηλέ του, δύο τὰς ὁποίας εἶχε γύρω τοῦ κπελλοῦ του διότι τοῦ ἤρχετο πλατὺ καὶ δύο κρυμμένας ὡς προχειρα χαρτὰ εἰς τὴν ὀπίσω τσέπη τῆς ρεδιγκότας του. Ὁ Βλάχος εἶναι διὰ νὰ σάκησῃ ἀπέναντι τούσης γονιμότητος. Ἀν ἦτο ἢ πρὸ δεκαετίας ἐποχὴ, ὅτε αἱ γαλλικαὶ κωμωδία εἰς ὀλίγους ἦσαν γνωσταὶ ἐναυθθα, ἀκόπως δὲ, καὶ μετὰ ὀλίγον θάρρος ἠδύνατο νὰ παρασταθῇ ἢ

μεταφρασμένη κωμωδία *Γάμος ἔνεκα βροχῆς* ὡς πρωτότυπος, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο εὐκολον. Πλὴν τώρα; Δὲν ὑπάρχει ἄλλη θεραπεία, κύριε Βλάχε, ἢ νὰ ἐπιμείνεται μουργοβλαχικῶ τῶ τρόπῳ εἰς τὴν παράστασιν τῆς *Κόρης τοῦ Παντοπόλου*, διὰ νὰ δείξητε καὶ εἰς τὸ πλάγι μετὰ τὴν χαριστάτην ἐκείνην γλώσσαν τοῦ βρακχ παντοπόλου σας — τῷ κριτῶ ἐκείνῳ ἐδρακοφόρον οἱ Ἄθηναῖοι παντοπῶλαι — ὅτι δὲν πρέπει νὰ μιλοῦν γαλλικὰ καὶ νὰ ἀναγινώσκουν μυθιστορήματα, ἀλλὰ νὰ ρέθουν, νὰ μαγειρεύουν καὶ κάπου κάπου νὰ ρίχτουν ἕνα μᾶτι καὶ εἰς τὴν *Ἀμαρτωλῶν Σωτηρία*.

Ὡραῖον θέημα θὰ εἶναι ὁ Βλάχος νὰ παίξῃ ἐπὶ τῆς βασιλικῆς σκηνῆς.

Καὶ ποιὸς δὲν ἐπαίξε καὶ δὲν θὰ παίξῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς αὐτῆς;

Μὰ ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ πάλιν οἱ ἱατροὶ οἱ ὅποιοι ἐβάλαν ὅλους τοὺς ἐφημεριδογράφους τῆς πρωτευούσης νὰ ἐπαυτοῦν παράσταμα δι' αὐτούς; Εἶναι καὶ ὁ κ. Μυγγίννας βεβκίως, ὁ ἐπιστήμων, ὁ καθηγητῆς, ὁ σοφός! Θέλει λοιπὸν καὶ αὐτὸς νὰ τοῦ κρεμάσουν ἕνα τερεκέ, διὰ νὰ μὴ μαρτυρῇ ὁ ζῆλός του, ὡς νὰ ἦτο ὁ ζῆλός του βασιλικὸς καὶ τὸ παράσημον τενεκέσ διὰ πότισμα.

Δὲν ἐντρέπομεθα;

Τὸ ποίημα τῆς *Ἀναστάσεως* τοῦ κ. Σουρῆ ὑπέστη ἕκτακτον ζήτησιν καθ' ὅλην τὴν πρωτεύουσαν. *Δυστυχῶς τοῦ φύλλου* τῆς προπαρελθούσης Κυριακῆς ἐξαντηθέντος, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ικανοποιησωμεν τοὺς καθ' ἑκάστην ἐνοχοῦντας ἡμᾶς ἐν τῷ *Γραφίῳ*. Διὰ τοῦτο χάρις τῆς ἡσυχίας μας, ἀπεφασίσαμεν τὴν ἀναδημοσιεύσιν αὐτοῦ.

νέου ὄπλου καὶ κάππας, πρᾶγματτα πρὸς τὴν ἠρξάνην νὰ αἰσθάνωμαι μεγάλην ἀποστροφήν.

Μετὰ τινῶν ἡμερῶν ἀνὰ πικρὴν ἠρξίσκαμεν συγκεντροῦμενοι ἐπὶ τῶν ὑπερ τὴν Μακρυνοῖσαν ὕψωματων, ὅπου καὶ ὠχυρώθημεν.

Ἐν τινὶ ἀψιμαχίᾳ, καθ' ἣν εἶχομεν τρέψει εἰς φυγὴν μικρὸν τουρκικὸν ἀπόσπασμα, ἐγὼ εἶχον μακρυνθῆ ἐν τῇ καταδιώξει ἰκανῶς τῶν συμπολεμιστῶν μου. Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ εὐρέθην κατὰ πρόσωπον ἄλθανοῦ τινος, ὅστις ξιφουλκήσας ἐρρίφθη κατ' ἐμοῦ.

— Αἱ, ἀνεβόησα, πάλι τὰ ἴδια ἔχομε. Δὲν με βλέπεis; Εἴμμι ἀπὸ τοὺς δικούς μου.

— Κάτου ὦρὸ τὸ ντουφέκι. Καὶ μοῦ κατέφερε μίαν γερὴ διπλαριά.

— Τί κτυπᾶς; Σοῦ χύνω τ' ἄντερκ, κακώμοιρε.

Εἰς τὴν ἀπειλὴν μου τριόμορος ἐπάφρασε εἰς τὸ πρόσωπόν μου.

— Μπρὸς ὦρὸ, νὰ τὸ πηγαίνῃ στοῦ πασσᾶ.

— Πασσᾶ! Καὶ τί σχέσι ἔχω γ'ὼ μετὰ τὸν πασσᾶ. Ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπο. Δὲν τοὐκαμα τίποτ. Ἀφῆσέ με, ἀδελφε, νὰ πάω δουλειά μου. Νὰ πάρε καὶ τὸ τουφέκι μου καὶ τὴ κάππα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Παλιάνθρωπος.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Θὰ ἦταν γλυκοχάραγμα, ὄρθρος βαθὺς ἀκόμα, καὶ νὰ σου ἕνας Ἄγγελος ξανθὸς καὶ φτερωμένος γοργὰ γοργὰ κατέβηκε ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα ἐκεῖ ποῦ ὁ θεάνθρωπος ἐκοίτετο θαμμένος. Ὡτὸν τάφο χωροφύλακες τριγύριζαν ὀλίγοι, νὰ μὴν ἀφήσουν τὸ Χριστὸ ν' ἀναστηθῇ καὶ φύγῃ.

Κλωτᾶ λοιπὸν ὁ Ἄγγελος ἐξῆντα τόνων πέτρα, ὅπου εὐρέθῃ ἐστὺ Χριστοῦ τὸν τάφο κυλισμένη, τὴν τίνανε μετὰ τὴν κλωτῶν ἐδῶ καὶ χίλια μέτρα, καὶ οἱ σκοποὶ τὰ χάσανε καὶ πέφτον πεθαμμένοι. Καὶ εἶχαν δίκην οἱ φτωχοὶ νεκροὶ νὰ πέσουν κάτω, ὡς εἶδαν τέτοιο ἐξαφνα ποδάρι ντικατό.

Ἀμέσως τότε ὁ Χριστὸς πηδᾶ ἀπὸ τὸ μνήμα, σουδάρια, μουνδάρια, ἀνάκτα τ' ἀφίνει, με σεβασμὸ ὁ Ἄγγελος τοῦ ἔκαμε τὸ σχῆμα, καὶ ὁ Χριστὸς τὸν χαιρετᾶ με θεϊκὴ γαλήνη. Ἐπειτα πῆγε ἐστὸν *Barbiere* νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του, ἐλούσθη, κενίσθη, καὶ πάει ἐστὴ δουλειά του.

Καὶ νά! ἐκείνη τὴ στιγμὴ — ὠ θαῦμα τῶν θαυμάτων! — ἡ σάρκες καὶ τὰ κόκκαλα ἐσμίχανε καὶ πάλι, νεκροὶ χιλιάδες ἔτρεχαν με τῶσπρα σάβανα των, καὶ ἀπὸ τῆ βία βγήκανε πολλοὶ χωρὶς κεφάλι. Καὶ ἐβλεπε βρουκόλακες, κορμιά χωρὶς κεφάλια, νὰ παίζουν, ν' ἀγκαλιάζονται, νὰ τρέχουν ὡς τσακάλια.

— Μωρὲ βαστάτέ τους καλὰ, νὰ μὴ μᾶς φύγουν ὅλοι — ἐφώναξε ὁ θάνατος με δρέπανο ἐστὸ χέρι, μὰ ποῦ! δὲν εἶχαν βασταγμὸ ἐκείνοι οἱ διαβόλοι, καὶ ἕνας ἕνας τοῦρευε κρυφὰ ἀπὸ τ' ἀσκέρι. Πιάνει τὸν ἕνα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλος τοῦ ξεφεύγει, ὡς ποῦ κουράσθη καὶ ἄφησε κάθε νεκρὸ νὰ ἐβγῃ.

μὲ ἀρώματα καὶ μόσχους Ἀραβίας τὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ πρῶτῳ πρῶτῳ νὰ βάνουν! Ἐσυμπαθοῦσε ὁ Χριστὸς πολὺ εἰς τὰς κυρίας, γι' αὐτὸ καὶ ἐκείναις καὶ νεκρὸ στιγμὴ δὲν τὸν ξεχάνουν. Γυναῖκες τὸν συνᾶδεναν ἐστὸν τόπο τοῦ Κρανίου, γυναῖκες πάλι ἔρχονται ἐστὸ μνήμα τοῦ Νυμφίου.

Καὶ τί Νυμφίος! τρυφερός, λεπτός, χαριτωμένος, πρὸ ὠμορφος τῆς πρὸ ὠμορφης μητέρας του Μαρίας, πάντα γλυκὺς καὶ ἡσυχος, ποτὲ του θυμωμένος, με σύννεφα ἐστὸ μέτωπον κρυφῆς μελαγχολίας. Τὴν πόρνη, τὸν ἁμαρτωλὸ τὸ στόμα του εὐλόγει, καὶ εἶχαν μαγνήτου δύναν οἱ ὑψηλοὶ του λόγοι.

Καὶ ἡ γυναῖκες ἔτρεχαν ὀλόχαρες κοντὰ του, ὁ Ἰησοῦς ἐφαίνετο ἰδανικός των ἔρωσ, ἐνῆκα μετὰ τὰ λόγια του καὶ μετὰ τὴν ὠμορφιά του, καὶ ἄλλος κανεῖ δὲν ἄρρεσε τῆς μόδας καββαλιέρος. Καὶ ἐλούσαν με ἀρώματα πολὺτιμα καὶ μῦρα τῆς πόρνης τὸν διδάσκαλον, τῆς πόρνης τὸν σωτήρα.

Ἡ Μυροφόραις ἴδανε τὴν πέτρα κυλισμένη, καὶ μέσ' ἐστὸ μνήμα ἐσκυψαν νὰ δούν με καρδιοχτύπι, μὰ τί τρομάρα καὶ χαρὰ μεγάλη τῆς προσμένει! κυττάζουν, καὶ ὁ θεάνθρωπος ἀπὸ τὸν τάφο λείπει. Νὰ ἀνεστήθῃ τάχατε, ῥωτειοῦνται τρομασμέναις, ἢ εἶναι φάρσα τοῦ Χριστοῦ ἀπ' τῆς συνειθισμένης;

Ἐκεῖ ποῦ ἔλεγαν αὐτὰ, ἢ γῆ ὡς νὰ κινήθῃ, καὶ ἐπρόβαλλε ὁ Ἄγγελος καὶ τῆς ῥωτᾶ με χάρι: «Ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνό; πρὸ ὥρας ἀνεστήθη, καὶ ἐπῆγε τὸν ἀέρα του ἐδῶ κοντὰ νὰ πάρῃ». — Ἀλήθεια λές; ζωντάνεψε;... καλὲ μᾶς κοροῖδεύει! — *Parole d'honneur* ζωντάνεψε, καὶ ἰσως εἴς γερούει.

Ἦναι τὴν ἡμέραν αὐτήν, ὡς νὰ κινήθῃ, καὶ ἐπρόβαλλε ὁ Ἄγγελος καὶ τῆς ῥωτᾶ με χάρι: «Ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνό; πρὸ ὥρας ἀνεστήθη, καὶ ἐπῆγε τὸν ἀέρα του ἐδῶ κοντὰ νὰ πάρῃ». — Ἀλήθεια λές; ζωντάνεψε;... καλὲ μᾶς κοροῖδεύει! — *Parole d'honneur* ζωντάνεψε, καὶ ἰσως εἴς γερούει.

Τὸν ἠγνώρισαν, ἐπήδησαν καὶ τοῦσφιζαν τὸ χέρι, Χριστὸς ἀνέστη ἕκαμαν μετὰ τὸ Χριστὸ ἀντάμα, καὶ ὁ Χριστὸς τὸ μπράτσο του εὐγενικὰ προσφέρει εἰς τὴν κυρὰ Μαγδαληνὴν, τὴν πρὸ ἀφράτην γυναῖκα. Καὶ ἄλαμπρατάστα με αὐτῆ, καὶ ἡ ἄλλαις εἰς τὰ πλάγια ἐστὸς Ἀποστόλους πῆγαν με Πασχαλιὰς καὶ Βάγια.

Ἐκεῖ χαραῖς, φιλήματα, ἀνοιὰ ψητὰ, τραπέζι, ἐπῆραν γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἄριστερα, καὶ ἔτσούγκρισαν αὐτὰ βαμμένα με κρεμίζι, καὶ ἅμα ἐστὸ κέφι τὸ ἔβαλαν, τὸ στρώνουν ἐστὸ τραγούδι. Ἦλθαν καὶ ἄλλοι ἄγγελοι με ἐξῆντα κλαρινέτα, καὶ τῆς «Μασκότ» τραγούδησαν τὰ πρὸ γλυκὰ ντουέτα.

Μέσ' ἐστὸ τραγούδι, τὸ χορὸ, τῶν κοριτσιῶν τῆς τρέλλαις καὶ ὁ Χριστὸς ἐμέθυσε, χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ, ἀπ' τῆς χαρᾶς του ἔσπαξε ποτήρια καὶ πιατέλαις, καὶ κάπου κάπου φώναζε: « Ἄμάν, Χριστέ, καὶ ἄς φέξῃ». Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, κυρίας μου, ζητῶντας τὸ φιλί σας, καὶ ἐπὶ τῆς ἀνάστη, τραγουδῶ, τὸν θάνατον πατήσας.

Souris.

ΚΑΡΔΙΑ-ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Μόνον μανής βασίλισσας, μιὰ μοναχὰ εικόνα
 Παρίστανεν ἡ ἄμοιρη καρδιά μου με κορώνα.
 Μ' ἀφότου τὴν ἐρράγισες, ὅποιος τὴν βλέπει 'μάτι
 Καὶ τὴν εικόνα τῆς θωρεῖ σὲ κάθε τῆς κομμάτι.

Καὶ τὸν καθρέπτη σ' ἔτσι δὲ ποῦ βλέπεις μοναχὴ σου,
 Ἄν ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸν ρίξης 'εἰς τὴν ὀργή σου
 Καὶ χίλια γίνῃ θρύμματα, χίλι' ἂν γενῇ κομμάτια,
 Ἢ δείχῃ τόσαις ζωγραφίαις ὅσα τὸν βλέπουν 'μάτια.

Γιγύζ-Γεπελῆς.

Ἡ ΕΚΘΕΤΟΣ

ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ

Τὸ πεντάπρακτον αὐτὸ δράμα τοῦ εὐφραυτασιώτου ποιητοῦ ΠΑΥΛΟΥ ΓΙΑΚΟΜΕΤΗ, μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ καὶ δι' ἄλλων μεταφράσεων διακριθέντος κ. Γεωργ. Κ. Σφήκx ἐκδίδωσιν ὁ ἐν Πάτραις κοινωνικὸς σύλλογος «Ἀλληλοδοῆθεια», ἀντὶ φρ. 1,50.

ΑΓΓΕΛΙΑ, ὅπου ἐγγράφονται συνδρομηταὶ, ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. [β, 2]

ΕΞΟΧΟΥ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΓΕΥΣΕΩΣ καὶ ΟΥΦΕΩΣ

ΡΩΣΣΙΚΟ ΧΑΒΙΑΡΙ

ἐκόμισε καὶ πωλεῖ τὸ περίφημον

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΠΕΡΝΙΟΥΔΑΚΗ

(παρὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ).

!! Οἱ Δούκουλλοὶ τρέξάτε !!

ΚΡΥΟ ΝΕΡΟ ὅποιος θέλει, νὰ προμηθευθῇ τὰ περίφημα

ΚΑΝΑΤΙΑ ΤΗΣ ΒΟΗΜΙΑΣ

ἀπὸ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀριθ. 72, πρῶτον μετὰ τὴν **Καπνεκαρέν** Ἑλοπωλεῖον

ΛΑΜΠΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
 (ἀριθ. 72)

Ἐκαστον κανάτι τῆς Βοημίας διὰ τὴν ἀπόπτειν τοῦ νεροῦ ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἑκατὸν αἰγινήτικα. Εἶναι δὲ καὶ κομψότατα. [β, 2]

ΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ

ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ χαλκογραφημένα, ὡς ἄλλα στιγμιαίως ἐκτυπούμενα εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ παντὸς εἴδους καὶ ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ὄλων τῶν χρωμάτων καὶ σχημάτων εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ τῶν μοναδικῶν καταστίχων τοῦ ἐμπορίου τοῦ σπουδαίου καταστήματος EDLER et KRIS C^{HE} τοῦ Ἀνωστέρου εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΖΟΒ τοῦ γαλλικοῦ οἴκου JEAN BARDOU πωλεῖται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

BOCK νὰ R, τοῦ διακεκριμένου καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν, ὅπ. Αὐστρουγγαρίαν Ζυθεργοστασιαρχοῦ LIESINGER ἔξ. ἀπὸ χθὲς εἰς τὸ Ζυθοπωλεῖον Μπερνιουδάκη.

Εἶναι ἄλλο νὰ σῆς τὴ λέμε καὶ ἄλλο νὰ πίνετε!

[γ, 2]

ΘΕΡΙΝΗ ΕΠΟΧΗ

ΝΕΩΤΑΤΑ ΦΘΑΣΙΜΑΤΑ ΜΕΓΑΝΗΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ

ΦΕΡΕΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

(Ὁδὸς Σαχδίου, ἀπέναντι τῆς Πιστωτικῆς).